

Cordillera Real

horská skupina Condoriri

Hichukhota to Condoriri Trail

Bolívie 06/2005

Po přeletu do Bolívie a povinné aklimatizaci (přilétli jsme do výšky 4000m, La Paz) máme v plánu projít pětidenní trek v pohoří Cordillera Real a vystoupit na pětitisícovku Alpamayo. Z hlavního města La Paz vyjíždíme předem domluveným teréňákem, ze kterého se vyklubala obyčejná dodávka. Ta by nás měla dovézt k prvnímu tábořišti u jezera Lago Khotia ve 4.400m! Řidič však do těchto míst jede očividně poprvé, a tak u každého baráčku, který občas míváme zastavuje a ptá se na cestu. Docela se divím, že jsme se trefili na první pokus. Krajina se zvedá, cesta se zhoršuje, přibývá děr a kamenů, které odklízíme. Stoupáme v úzkých serpentínách, ale po chvíli nadobro zastavujeme! Nezbyvá než vzít batohy a jde se,... a jde se dost těžko, výška je pěkně znát. Dostáváme se k Lago Khotia, kde rozbalujeme kemp. Prostředí je opravdu krásné, kousek od nás jsou dvě různě barevná jezera, potůček s čistou vodou a z pozdálí nás sledují dvě indiánky, které sbírají lamí trus.

Na dalších pár dnů máme před sebou trasu do základního tábora Condoriri. Je to část dvaceti denního treku celého pohoří Cordillera Real, který traverzuje jihozápadní stranu pohoří. Není to tedy trek, který vede údolím a postupně nabírá výšku, tento neustále překonává jednotlivé hřebeny vybíhající z pohoří na Altipláno. Takže každodenní neustálé stoupaní a klesání s převýšením i 500m na jedno údolí. Tento trek má být jeden

z nejnáročnějších co se týká dosáhnuté výšky a celkového převýšení. Vede nás do srdce horského pásma, přes velkolepá sedla s fantastickými pohledy na vrchol Cabeza del Condor a Huayna Potosí. V závěrečných úsecích prochází v těsné blízkosti ledovců, což jiný trek v Cordillera Real v takové míře nenabízí. Proto jsme si ho také vybrali.

Pochod v pusté horské krajině je opravdovým zážitkem. Nejen po fyzické stránce, ale taky po krajinářské. Kolem nás se střídají suťové svahy, pláně a jezera nejrůznějších barev. Nad námi se zvedají zaledněné vrcholy a z horizontu nás po celou dobu doprovází nejvyšší hora Bolívie Nevado Sajama (6.542m) vzdálená cca 250km, na kterou se chystáme později. Za námi se modrá obrovská plocha jezera Titicaca. Chůze jde pomalu, ale i tak s přehledem stíháme přechod od jednoho tábořiště k druhému. Vlastně tábořiště... je to jen kamenná ohrada proti větru a v jednom dokonce vznikající kamenné záchody. Tady nás také navštěvuje „správce“ tábořiště a stavitel záchodků, místní aymar. Zapisujeme se mu do knihy a přispíváme několika Boliviány na tuto údržbu. Po rozbalení stanů nás čeká každodenní anabáze s vařením jídla a velkého množství vody. Jsme relativně kousek od rovníku a ve velké výšce, a tak je přes den na sluníčku příjemné teplo. Jakmile ale zapadne slunce,

okamžitě se citelně ochlazuje. V noci tak zamrzají všechny potůčky, aby pak ráno vytvářely krásné bílé stužky po okolních svazích.

V La Pazu jsme také nakoupili zásoby lístků z koky, ze které vaříme každý večer lahodný a povzbuzující čaj. Asi proto, a určitě i kvůli nadmořské výšce:) v noci spíme málo, ale kupodivu to nijak nevadí a přes den je člověk fit a v plné síle, pokud ho však neuzemní těžký batoh!?

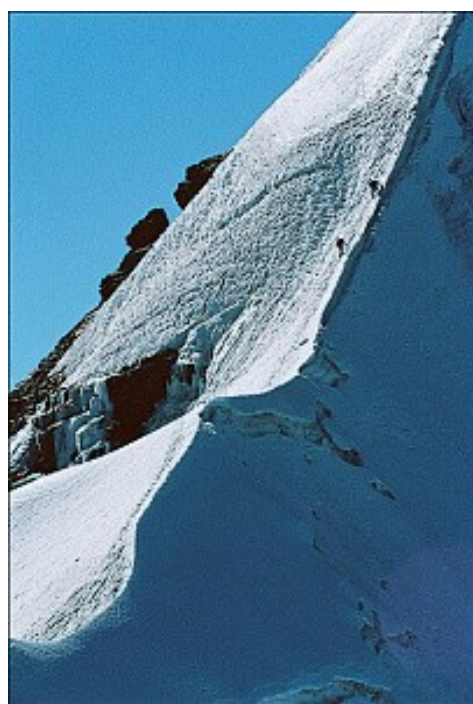
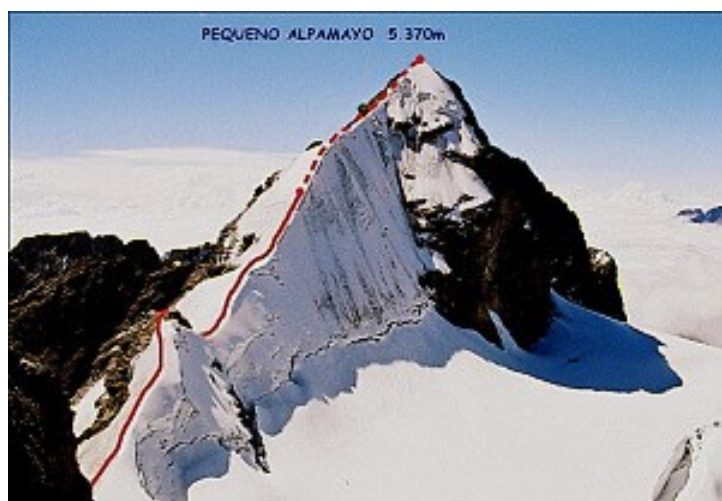
Cestou procházíme přes horské vesničky, ve kterých potkáváme místní indiány a děti. Vždycky usměvavé, přátelské s rukou nataženou k pozdravu a ne k žebrání. Samotné setkání se zdejší životní realitou je ovšem pro středoevropana děsivé... je hodně vzdálené našim pohledům, navyklým jiným hodnotám a potřebám. Tady jde jen a jen o život, v té nezákladnější formě! Naší přítomností nic z jejich života nezměníme, maximálně jim občas necháme trochu vydělat, ale člověk si alespoň něco odnese v sobě! Tyto lidi obklopuje nádherném prostředí, pro které gringové obětují spousty peněz, aby ho mohli spatřit a poznat. Rozdíl je ale v tom, že my se po týdnu, měsíci vrátíme do svých relativně civilizovaných zemí, ale oni tady musí zůstat na trvalo!!! V této chvíli člověk pociťuje životní nadhled nad rádobu důležitými, ale ve skutečnosti banálními věcmi, které ho doma potkávají. Jde ale o to, jak dlouho každému vydrží...

Během treku se postupně blížíme k nejvyšším vrcholům této horské skupiny Condoriri, a tak se nám postupně otevírají pohledy na zaledněné kopce kolem nejvyššího z nich, Condoriri Norte (5.648m). Šestitisícovka Huayna Potosi se objevuje na východním obzoru a dotváří tak tuto krásnou kulisu. Před výhledem na náš dočasný cíl BC Condoriri nás ještě čeká nejvyšší sedlo treku, ve kterém naměříme 5.100m.

Potom už „jen“ 500 výškových metrů dolů a jsme zde. Kemp je umístěn na břehu jezera Laguna Chiar Khota, v obrovském kuloáru obklopený sedmi pětitisícovými vrcholy a třemi ledovci. Vybavení kempu je plně přírodní: kamenné suché záchody, stolečky postavené z velkých plochých kamenů, kamenné sedačky, kamenný krb a závětrí pro vaření, kamenné ohrádky pro stany a umělohmotná hadice, která přivádí vodu do kempu. Nechybí ani správce, který se odněkud vyloupnul a přišel nás přivítat s knihou návštěvníků.

Kemp je také výchozím místem pro výstupy na okolní vrcholy, mimo jiné i na krásné Pequeño Alpamayo (5.350m), které mělo být naším cílem. Vstáváme ve 3hodiny. Za svitu čelovek postupujeme údolím k ledovci, který je po letním období jeden velký kus ledu. Jdeme po hrubém a čistém ledu, který je hodně nerovný s velkými schody a v dost velkém sklonu. Trhliny jsou dál od sebe, a tak se mezi nimi dá v pohodě klíčkovat, jsou ale pěkně hluboké a některé tvoří dost velké mosty a převisy. Do sedla na hlavní hřeben přicházíme asi hodinu po východu slunce. Parádní pohled na druhou stranu Cordiller (poprvé za celou dobu), kde jsou vidět kopce vystupující z mraků ležících nad pralesními oblastmi Bolívie. Odbočujeme po hřebeni a před sebou máme ještě dost prudký svah, pokrytý asi 30cm vysokými kajfcníky. Po sněhovém hřebínku a skalách se dostáváme na vrchol Tarija (5.240m), ze kterého je už vidět úžasná hrana Alpamaya. Ohromila nás svoji krásou, ale lehce zaskočila svým sklonem a stavem sněhu. Musíme ještě po skalách slézt asi 100 výškových metrů do sedla pod Alpamayo, ze kterého se teprve nalézá na hranu. Bližší pohled je ale dost deprimující! Podmínky, které popisuje průvodce se s dnešními nedají srovnat. Povrch je tvrdý s ledovými žebry. I přesto nastupujeme na hranu a zkoušíme jak to půjde. Postupujeme dvě délky po jinak nádherném exponovaném hřebeni, zavrtáváme ledovcové nýty, ale postupně zjišťujeme, že to s našim zredukovaným vybavením dál asi nepůjde! Definitivně otáčíme a pomalu slézáme dolů. Vracíme se stejnou cestou přes Tariju, a tak nám je útěchou, že dopadl alespoň tento vrchol. Ještě poslední pohledy na Alpamayo a mizíme za hřebenem.

Po smutném návratu do tábora dáváme čaj a relaxujeme. V tom se vedle nás zjeví indiánka a v ruce drží několik plechovek piva... to nám opět zvedne náladu:-)

Další den balíme a odcházíme. Podél jezera a pomalu se svažujícím údolím pozvolna klesáme až k vesničce Tuni, rozkládající se v malém údolí pod šestitisícovkou Huayna Potosi. Už z dálky vidíme, že z vesničky odjíždí naložený nákladák, to by mohlo znamenat, že se už dnes odsud nedostaneme. Jenomže přicházíme blíž a kousek od místního obchodu k nám přiběhne klučina a hned nám nabízí jestli máme žízeň a hlad, že v jejich obchodě si

můžeme něco koupit a jestli potřebujeme odvézt z vesnice, tak že jeho táta má nákladák.

Za obchodem stojí něco jako nákladák, zaházený slámou a jiným harampádím, ale typujeme, že už dobrých 10 roků nejezdil. Tak asi přijede jiný, říkáme si. V obchodě nakupujeme piva, sušenky, housky, čokolády za stálého sledování místní drobotiny a indiánek. Majitel několikrát vybíhá z obchodu s kanistrem vody a po chvíli slyšíme motor nákladáku a po další chvíli vyjíždí nákladák, který stál za obchodem! Vyhlídková cesta na korbě

je krásným zakončením pobytu v Kordillerách. Řidič nás odváží na hlavní silnici na La Paz (dál nemůže, nemá technickou), kde stopujeme indiánský autobus, se kterým dojíždíme až do La Pazu.

Petr Hacker